

Posudek práce Jiří Franta

Jméno a příjmení studenta: *Ondřej Homola*

Název práce: *Možná hranice aranže*

Posudek

Projekt Ondřeje Homoly se teprve formuje. Výsledek samotný se tedy dá odhadovat jen ztěží, přesto si myslím, že vznikne zajímavá instalace dotýkající se problematiky samotného rozlišování, co je dnes ještě považováno za umění a co již není. U tohoto přístupu se jakákoliv formální drobnost velmi podepíše na konečném výsledku. Jde jen stěží odhadovat nakolik se mu zdaří naplnit jeho záměr. Ondřej Homola je podle mého názoru silná osobnost a vzdělaný člověk. Jeho schopnost pracovat se současnými tendencemi u nás i ve světě hovoří o jeho dobrém rozhledu, čehož si lze jen cenit.

V práci se Ondřej snaží o otevření diskuze nad způsobem, jak dnes hodnotíme umění, co umění je a co již není. Klade si otázku, proč zmizel důraz na vizuální atraktivitu díla. Sám cítí, že dnes chybí určitá otevřenost k vizuálně bohatějším poutavějším formám, kterým je obvykle vytýkána přílišná blízkost designu. Autor hned na počátku svého textu deklaruje chuť bojovat za opětovné otevření těchto otázek. Zajímá ho práce s určitou poetikou (jak jinak) a důraz na řemeslné zpracování artefaktů. Jde mu o nalezení určité harmonie mezi hodnotami, které jsou ceněny na scéně současného českého umění a mezi těmi, které se jeví jako diskutabilní. Dnes dlouho poté, co Duchamp rozvolnil mantinely definice umění, možná nastala doba, kdy je dobré se opět pokusit o jisté zpřesnění. Například vytyčením si, kde začíná a končí role umělce. Ondřej se nám pokouší odpovědět pomocí své instalace. Za velmi důležitou součást díla považují rozhodnutí pracovat s celým prostorem (galerie) jako s artefaktem. Rozhodnutí vybudovat galerii (vniřní prostor?) uvnitř galerie klade dle záměru autora důraz na kontext jednotlivých artefaktů, tedy autor vnímá výstavu jako jediný environment, či chcete-li jako jakýsi gesamtkunstwerk. Bílá estetika stěn je pro autora stejně důležitá jako artefakty samotné, toť onen důraz na kontext. Dle slov autora se jednotlivé artefakty mají ptát po samotném smyslu a hranicích umění. Zřejmě se tak bude dít pomocí sítě odkazů k historii umění či výuce umění a řemesel, viz. zmínka o Pedagogické náčrtníku Paula Kleeho. Samozřejmě se opět dotkneme, jako už tolikrát, problému takzvané kritiky institucí, či umění "archivního obratu", autor samozřejmě, jak je dnes zvykem, pracuje s odkazy na modernismus. Prý je to v současnosti velmi aktuální. Autor si však uvědomuje, že návrat k modernismu je nemožný, do jedné řeky dvakrát nevstoupíte, a tím naráží na bariéru neopakovatelnosti. Umění, které se dnes zabírá modernismem, má dosti jiné souvislosti a smysl než modernismus, což se dá ostatně předpokládat, viz. do jedné řeky... Dnešní "neomodernistické" umění je více estetické, zbavené širších společenských ambicí, je uměřenější, formální novost a originalita již nejsou nezpochybnitelným zákonem.

Text k instalaci Ondřeje Homoly považuji za zdařile napsaný, jen poněkud příliš obecný, lze z něho jen obtížně usuzovat na výsledek a konkrétnější záměr. Samozřejmě z konzultací jsem vůči jeho práci nabyl jisté důvěry, která se jistě zračí v tomto textu i v mém hodnocení. Otázky po hranicích umění by jistě bylo vhodné vztáhnout k té či oné estetické teorii. Domnívám se, že nejlepší je, když otázky po hranicích a smyslu umění zaznívají mimoděk při řešení úkolů jiných, ne tolik ukotvených v hranicích umění.

Doporučuji k absolutoriu.

Hodnocení: A